ఉఫ్.....

శంకరమంచి పార్థసారథి

పగలంతా నిప్పులు చెరిగిన సూర్యుడు, చల్లబడటంతో గాలి గూడా చల్లబడింది. పార్కులో జనం పల్చ పల్చగా వున్నారు. పిల్లలు గోలగా అరుస్తూ ఆడుకుంటున్నారు.

సుందరం పార్కులోకి ప్రవేశించి ప్రతి సాయంత్రం కూర్చునే సిమెంటుబల్ల మీద సర్దుక్కూర్చున్నాడు.గాలి చల్లగాను, పగలంతా కాలిన సిమెంటుబల్ల వేడిగాను వుండటంవల్ల, రెండింటికి సమన్వయం కుదుర్చుకుని సమాధానం చెప్పుకోలేనివాడిలా అసహనంగా వున్నాడు.

అలా కూర్చుని ఆలోచిస్తున్న అతడి మస్తిష్కంలో ముసలితల్లిని, చెల్లిని తమతమ కర్మలకొదిలి,వెచ్చటి ఆప్యాయతలకన్నా, కౌగిలిలోనే కైలాసమని అన్నయ్య వేరెకాపురం పెట్టిన వైనం,చదువుకున్నా ఉద్యోగంలేని తన దుస్థితి,రెండు నెలలుగా అద్దె కట్టకపోవడం వల్ల అగ్గిరాముడయ్యి, రేపు సాయంత్రం లోగా అద్దె చెల్లించని పక్షన సామన్లు, వాటితోపాటుగా మనుషులు కూడా వీధిలో వుంటారని చివరిసారిగా హెచ్చరించి వెళ్ళిన యజమని. చెల్లెలు టీచర్ గిరి వెలగంచి తెస్తున్న వంద రూపాయలు, తండ్రి ఫించను కలుపినా ఎటూ సరిపోక ఇబ్బంది పెడుతున్న ఇరుకు జీవితం గాలిపటాల్లాగా విహరిస్తున్నాయి.

అంతలో ఒక తెల్లటి ఫియేట్‌కారు తళతళలాడుతూ వచ్చి ఆ పార్కు గేటు ముందాగింది.వెంటనే దానిలోంచి ఒక బారీ శరీరం హుందాగా దిగింది ఆ వ్యక్తి ఎర్రగా వున్నాడు. విశాలమైన ఫాలభాగం,అంటుకుపోయినట్లున్న, నొక్కుల క్రాపు మెళ్ళో మెరుస్తున్న జిగిని గోలుసు, వేళ్ళకు వుంగరాలు, ఖరీదైన బట్టలు,అతడు చాలా గొప్పవాడు సుమాని చాటి చెబుతున్నాట్లుగా వున్నాయ్.అతడా హుందాంగా కారుదిగి బరువుగా నడుచుకుంటూ తనిఖీకి వచ్చిన అదికారిలా వచ్చి పార్కు మద్యగా నిల్చుని ఎవరికోసమో వెతుకుతున్న వాడిలా చుట్టూ చూస్తున్నాడు.అలా కొద్ది క్షణాలుచూస్తూ నిల్చుని తర్వాత ఏదో నిర్ణయించుకున్న వాడిలా మళ్ళీ కదిలి సుందరం కూర్చున్న బల్లని సమీపించి,తనూ ఒక పక్కగా సర్దుకుని కూర్చున్నాడు.అలోచన్ల లో వున్న సుందరం అతడి రాకని గుర్తించలేదు.

అలా కూర్చున్న ఆ వ్యక్తి తన చేతికున్న బంగారపురంగు వాచీలో టైము చూసుకున్నాడు. అటు తర్వాత గేటువంక, లోనికి వస్తున్న జనంవంక చూసేడు అటు తర్వాత తనలో జనించిన నిరుత్సాహన్ని, నిస్పృహని ‘ ప్చ్ ’ పెదవుల కలయికతో ప్రకటించి.

అటు పిమ్మట జేబులోంచి సిగరెట్టుని పెట్టెను బయటకి తీసి ఒక సిగరెట్టుని పెదిమల మధ్య విలాసంగా వుంచి అంటించుకుంటూ సుందరం వంక చూసేడు.

సుందరం వయసుకి తగ్గ తిండిలేక పోవడంవల్ల సన్నగా వూంటాడు.
అతడి జుట్టు నూనెమొహం ఎరుగక ఎర్రటి పీచులా వుంటుంది. అతడి కళ్ళు దిగుళ్ళ వల్ల లోతుకుపోయి మురికి గుంటల్లా వుంటాయి
విశాలంగా వుండే ముక్కు విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నట్టుగాను, నవ్వటం ఎరుగని పెదిమలు బాల్యం లోనె వైధవ్యం పొంది అందరి వంక భయం భయంగా చూసే ఆడ పిల్లలాగాను వుండి,ఇవన్నీ కలిపి ఒక్కసారిగా చూస్తే అతడు పిచ్చివాడిలా, విడివిడిగా విశ్లేషించి చూస్తే మేధావిలాగను వుంటాడు.అతడి ప్రక్కన కూర్చున్న ఖరీదైన వ్యక్తి వింతగా రెండు క్షణాలు చూసేడు, అదే సమయనికి సుందరానికి ఎవరో తనని గమనిస్తున్నారని పించి,తలని త్రిప్పి ఆవ్యక్తి వంక చూడటంతో, ఇద్దరి చూపులు కల్సుకోగా, ఆవ్యక్తి పలకరింపుగా నవ్వాడు,

సుందరానికి కలిగినవాళ్ళంటె గౌరవం,అంతకుమించి భయము వున్నాయి, అంచేత నవ్వుతున్న అతడిని చూసి భయంగా నవ్వేడు.
ఆ వ్యక్తి సిగరెట్టు పోగని ధారాళంగా పీలుస్తూ ' నీ పేరేంటి ' అని ప్రశ్నించాడు.
సుందరం బెనుకుగానే బదులిచ్చాడు.అతడు మళ్ళీ తన వాచీలో టైము చూసుకుని గేటువంక చూసి, మళ్ళీ నిరుత్సహం ప్రకటించి,ఏదో చప్పన స్ఫురించిన వాడిలా తలత్రిప్పి సుందరంతో, " నాకో చిన్న పన్చేసి పెట్టకూడదా " అన్నాడు చాలా సాధారణమైన ధోరణిలో.

సుందరానికి అతడి మాటయితే విన్పించిందిగాని, భావం అర్ధంకాక అతడి వంక తేల్లబోయి చూసేడు అతడు చిన్నాగా తమాషాగా నవ్వి " వూరికినే వద్దులే అయిదు నిమిషాలపని ,అయిదోంద లిస్తాను " అనేసి మళ్ళీ గెటువంక చూసేడు
ఆ మాటవిన్న సుందరానికి గుండె ఆగిపోవటంగాని, స్పృహతప్పటంలాటి వుపద్రవాలు సంభవిస్తాయేమోనని భయం వేసి, ఆ భావాలు అతడికి తెలీకూడదన్నట్లు తల దించుకున్నాడు. అతడు చివరకి ఏదో ఒక నిర్ణయానికొచ్చిన వాడిలా, సుందరంవైపుగా కాస్త జరిగి, అతడిని సూటిగా చూస్తూ " చేస్తావా ? – చూడబోతే చదువుకుని ఉద్యోగం లేక డబ్బు చిక్కుల్లో వున్నవాడిలా కన్పిస్తున్నావ్, చేస్తావా– అయిదు వందలు ఫైవ్ హండ్రెడ్సు " – ప్రలోభ పెడుతున్న వాడిలా అన్నాడు.

సుందరం లేని ధైర్యాన్ని కూడగట్టుకొని భింకంగా " ఏం చెయ్యాలి . అసలు మీరెవరు . పేరేమిటి " అనడిగాడు.

ఆ మాట విన్న అతడు చిరాకుగా మొహం పెట్టి, మళ్లీ సిగరెట్టు పొగ పీల్చి " కొన్ని కారణాలా వల్ల నీ ప్రశ్నలకి సమాధానం ఇవ్వలేను. నువు సరేనంటే ఏం చెయ్యాలో చెబుతాను. కాదంటావో ఇంకెవరినైనా చూసుకుంటా " నంటూ భారీ శరీరాన్ని కదిల్చే ప్రయత్నం చేసేడు. అతడన్న చివరిమాట. శరీరపు కదిలిక సుందరంలో ఏదో భయాన్ని, వెతుక్కుంటూ వచ్చిన అదృష్టం చేజారి పోతున్నట్టుగా కంగారుని సృష్టించాయి.

అయిదు వందలు !

ఆ డబ్బులతో ఇంటి అద్దె. కిరాణా షాపు వాడికి పూర్తిగాకట్టేసి, ఇంకా తల్లికి మొన్న డాక్టరు వ్రాసిచ్చిన మందులు కూడా కొనవచ్చు – కానీ ఇంతకీ ఏమిటి చెయ్యాలిట ?

అదే ప్రశ్నని భయం భయంగా అడిగాడు – ఆ వ్యక్తి సుందరం ప్రశ్న విని మళ్ళీ చిన్నగా నవ్వి " అంటే ఒప్పుకున్నట్లేనా ? " అన్నాడు.

సుందరం సరేనని తలాడించబోయి, వెంటనే " ....కాని గొడవులేం జరగవుగా ? " అన్నాడు అమాయకంగా. ఆ మాట విని అతడు ఈసారి పెద్దగా నవ్వాడు. చేతిలోంచి జారిపోయిన సిగిరెట్టుని బూటు కాలితో నొక్కి, " నీకా భయాలేం అక్కర్లేదు, కానీ అంతా విని చెయ్యనంటే నాక్కోపం వస్తుంది. తర్వాత నీ యిష్టం " అన్నాడు తనకి కోపం రావటం ప్రపంచానికి మంచిది కాదంటున్నట్లుగా.

సుందరం రెండే రెండు క్షణాలు ఆలోచించాడు. అటు తర్వాత దృఢ నిశ్చయంతో . " సర్, అలాగే మీరు చెప్పిన పని చేస్తాను. కానీ నాపైకి ఏమీ రాదని. నాకేం కాదని హామీనిస్తే చెయ్యటానికి సిద్దం " అన్నాడు.

ఆ మాట విన్న అతడి మెహంలో ఏదో ప్రసన్నత కన్పించింది. "గుడ్. అయితే ఏం చెయ్యాలో చెపుతాను జాగ్రత్తగావిను"అంటూ చెప్పటం మెదలు పెట్టాడు.

పార్కులో రద్దీ పెరిగింది. విచిత్రంగాను,విరుద్దంగాను పిల్లల గోల తగ్గింది.మొక్కల చాటున కొత్త దంపతులు హద్దు మీరుతున్నారు.వాళ్ళని గమనిస్తున్న స్టూడేంట్ కూర్రాళ్ళు సన్నగా మాట్లాడుకుంటూ చిన్న చిన్నగా నవ్వుకుంటున్నారు.

దూరంగా గేటుబయట వున్న తన కారువంక దీక్షగా చూస్తూ ఆ వ్యక్తి, "నిన్ను నేను కార్లో ఒక చోటుకి తీసుకెడతాను.అక్కడ నీకో యిల్లు చూపిస్తాను.ఆ యింటికి తాళం వెసుంటుంది.దాని తాళంచెవిగూడ ఇస్తాను.నీవు ఆ యిల్లు తాళం తెరచి లోనికెళ్ళాలి,ముందు గదిలో టీపాయి పైన నోట్ బుక్కు ప్రమాణంలో వున్న తోలుసంచీ ఒకటుంటుంది దాన్ని తెచ్చి నాకివ్వాలి. దట్సాల్ !

ప్రక్కగా ఆపి, ఆ వ్యక్తి క్రిందకి దిగాడు. వెంటనే సుందరం కూడా దిగివచ్చి అతడి ప్రక్కగా నిలబడ్డాడు. ఆ వ్యక్తి మళ్ళీ ఒక సిగరెట్టు ముట్టించి సుందరంతో " అటు చూడు కన్పిస్నుత్న గోపీరంగు రెండంతస్థుల భవనమే నే చెప్పిన ఇల్లు " సూటిగా చూపిస్తూ అన్నాడు.

సుందరం ఆ భవనం వంక గుగ్లప్పగించి చూడసాగాడు.

అతడు మళ్ళీ అన్నాడు, " గేటు తెరచి లోనికి ప్రవేశించగానే ఎదురుగా కనిపించే మెయిన్ బిల్డిండు కాక ఎడమ వైపుకు తిరుగుతూ పూల మొక్కలని దాటిముందు కెడితే, వరుసగా మూడు పోర్షన్స్ కన్పిస్తాయి. వాటిల్లో మధ్యనున్న దే ఏను చెప్పిన యిల్లు. గుర్తుంటుందా ? " అనడిగాడు.

అతడు మళ్ళీ అన్నాడు. " అక్కడ మొదటి పోర్షనులో ఎవరివో వ్యాపారస్తుడి తాలూకు ఫ్యామ్లీ వుంటున్నారు. సాధారణంగా తలుపు లెప్పుడూ వేసేసి వుంటాయి. ఇక మూడవ దానిలో ఈ మధ్యనే చిట్‌ఫంట్ కంపెనీ తాలుకూ బ్రాంచి ఒకటి తెరిచారు. ఎప్పుడూ జనం వస్తూ పోతూ ఉంటారు. ఒకవేళ నిన్నెవరైనా ప్రశ్నించినా ఆ కంపెనీకి వెదుతున్నట్లుగా చెప్పవచ్చు. అర్ధమయిందా ? " అనడిగాడు.

ఆ క్షణంలో సుందరం కళ్ళకి ఆ వ్యక్తి పద్మవ్యూహంలోకి ఎలా ప్రవేశించాలో అనే కాకుండా, ఎలా బయట పడాలో కూడా చెప్పేసిన పిచ్చి పార్థుడిలా అవుపించేడు.

అంతలో ఆ వ్యక్తి జేబులోంచి తాళం చెవి తీసి సుందరం చేతిలో వుంచాడు. సుందరం దాని వంక పరీక్షగా చూసేడ. అది డూప్లికేట్‌ది కావచ్చు .లేక కాకనూపోవచ్చు. గొప్పింటి ఇల్లాలి పాతి వ్రత్యంలా నిర్దారించి చెప్పటం కష్టంలా తోచింది. దాన్ని చిత్రంగా చేతిలో బిగిస్తూ " ఒక వేళ నే వెళ్ళేసరికి ఆ యిల్లు తాళం తీసుంటే ? " అని సందేహాన్ని ప్రకటించాడు.

ఆ ప్రశ్నని విన్న ఆ వ్యక్తి ఆ వి'యమే తనకు తట్టనట్లుగా రెండ క్షణాలు దర్పంగా ఆలోచించి. " సరే – ఒకవేళ ఆ ఇల్లు తాళం తీసుంటే వెనక్కి తిరిగొచ్చేయ్ – కాని ఒక విషయం "

" ఏమిటి ? "

" నాతో అబద్దం చెప్పే ప్రయత్నం చెయ్యకు – తాళం వేసున్నా, లేక నే చెప్పినట్లుగా సంచీ అక్కడున్నా కూడా నీ భయం కొద్దీ తిరిగొచ్చి బుకాయించే ప్రయత్నం చెయ్యకు, ఎందుచేతనంటే, ఆ తోలు సంచీని తెచ్చి యిస్తేనే నీకు అయిదు వందలు దక్కేది. త్వరగా పని ముగించుకొని వచ్చేయ్. నేనిక్కడే ఎదురుచూస్తూ ఉంటాను"

అనేసి తిరిగి కారులో కెక్కి డాష్ బోర్డులోంచి పేపరు తీసి ఏమీ ఎరుగని వాడిలా చదువుతూ కూర్చున్నాడు.

సుందరం కదిలాడు.

గుండె గొంతులోరికొచ్చినట్లుగా వుంది. భయంవల్ల మొహం పాలిపోయి, అడుగులు మెల్లిగా పడుతున్నాయి. ధరించిన ఖద్దరు చొక్కా ఒక్కసిరగా వుక్కపెట్టి బాధిస్తోంది. తాళం చెవిని గట్టిగా పట్టుకోవడం వల్ల నెప్పిగా అన్పిస్తోంది. అతడు మెల్లిగా నడుస్తున్నాడు. అతడి కర్థంకాని విషయం ఇంత చిన్న పనికి అయిదువందలెందుకిస్తున్నట్లు? ఎక్కడుంది కీలకం ? అసలా ఇల్లెవరిది ? ఆ సంచీలో ఏవుంది ? అవుసరం కొద్దీ ఆ పనికి ఒప్పుకున్నాడేగానీ . అతడికి చాలా భయం భయంగా ఆ గోపీరంగు భవనాన్ని సమీపించి, దాని వంక పరీక్షగా చూసేడు.

అది రెండంతస్థుల భవనం, కొత్తగా రంగులు వేయటం వల్ల కాబోలు చాలా అందంగాను, హుందాగాను కన్పిస్తోంది. ఆ మేడకి పైన గదిలో మాత్రమే లైటు వెలుగుతోంది. సుందరం ఎండిపోతున్న గొంతుని తడిచేసుకుంటూ అటూ ఇటూ చూసేడు. దూరాన్నించి గడియారపు గంటలు భయంకరంగా విన్పిస్తున్నాయ్. ప్రక్కయింటిలో చంటబ్బాయ్ గుక్కలు పట్టి ఏడుస్తున్నాడు

సుందరం ధైర్యం చేసి కదిలేడు. గేటుని సమీపించి. మళ్ళీ ఒకసారి రెండ ఉ వైపులా చూసి, గేటు లోనికి మెల్లిగా నెట్టేడు ఏమీ జరగలేదు. కాన గేటు మెత్తగా తెరుచుకుంది. అతడు లోనికి అడుగు పెట్టేశాడు. అంతా చీకటిగా వుంది. ప్రక్కన్ను పూల చెట్ల మధ్య నుంచి కీచురాళ్ళ శబ్దం భయంకరంగా విన్పిస్తోంది. గడియారపు గంటలా కొట్టుకుంటున్న గుండెని దిటవు పర్చుటానికన్నట్లుగా ఆ చీకట్లో, పూల మొక్కల మధ్యన ఒక్క క్షణం ఆగి, ఆ వ్యక్తి చెప్పిన విషయాలని స్మరించుకున్నాడు. అటు తర్వాత మెల్లిగా కదిలి, ఎడమ వైపుకి పదడుగులు. కేవలం పదడుగులు వేసేడో లేదో అప్పుడు జరిగింది.

ఎక్కడినించో అల్సేషన్ కుక్క భయంకరంగా రక్తం గడ్డకట్టేలా అరవడం మొదలెట్టింది, సుందరం శరీరంలోఇన రక్తం భయంతో జిల జిల్లాడింది. కాళ్ళు చేతులు చల్లబడ్డాయి. గుండె ఏ క్షణాన్నైనా ఆగిపోతుందేమోననిపించింది. అసలా కుక్క ఎక్కడనించి, ఏవైపు నుంచి అరుస్తోందో దముకుతుందో మోనని భయంవేసి, వెనక్కి తిరిగి పారిపోవాలని సన్నద్దుడయ్యి ఒక క్షణం ఆగేడు. బుర్ర ఒక్క క్షణం పన్చేసింది. ఇంతసేపుగా అరుస్తున్నా ఆ శబ్దం ఒకే దూరంనించి విన్పిస్తోందిగానీ, దగ్గిరవడం లేదు. అంటే ఆ కుక్క కట్టివేయబడి ఉంది.

ఆ ఆలోచన రావడంతో అతడికి ధైర్యం వచ్చి చుట్టూ పరికరించేడు. ఎడమవైపునున్న మూడు పోర్షన్స్‌లో మొదటి ఇంట్లోంచి అరుస్తోంది.

ఆ యింటికి కటకటలా తలుపులుండి లోపలంతా చీకటిగా వుంది. అంటే ఆ కుక్క అక్కడ ముందుగదిలో వుండి వుండాలనుకున్నాడు. అలా అనుకుని కదలబోయే సమయానికి ఎవరో ఆడమనిషి ఇంగ్లీషులో కుక్కని ఏదో తిడుతూ బయటికి వస్తోంది.

సుందరానికి వున్న వ్యవధి చాలా తక్కువ. వెనక్కి తిరిగిగాని లేక ముందుకి గాని వెళ్ళాలి. లేని పక్షంలో ఆ యువతి ప్రశ్నించే ప్రమాదం వుంది. ఏం చెయ్యాలి? కుక్క మొరుగుతూనే వుంది. ఒక ఒక క్షణం ఆలోచించి. చకచకా నడుస్తూ ముందుకుఇ సాగేడు. ఆ వ్యక్తి చెప్పిన మధ్య పోర్షన్ ముందు నిలబడి ఒక్క క్షణం గుండెలనిండుగా గాలి పీల్చుకున్నాడు. కుక్క మొరుగుడు తగ్గింది. ప్రక్క పోర్షన్‌లోంచి దీపం వెలుగు బయటికి పడుతోంది. మూడు నాలుగు గొంతులు గొడవగా మాట్లాడుకుంటున్నాయి.

సుందరం ఇంకే మాత్రం కాలం వృదా చెయ్యకుండా చేతిలో వున్న తాళపు చెవినుపయోగించి తాళం తీసేడు – అటు తర్వాత గడియతీసి తలుపుని లోనకి నెట్టేడు తలుపు తెరుచుకుంది. కానీ లోపలంతా చీకటి. అతడు మెల్లిగా లోపలికి అడుగుపెట్టి తలుపు మూసేడు. అటుతర్వాత చెయ్యి గోడపై వుంచి స్విచ్ కోసం వెతికాడు. చేతికి తగిలిన స్విచ్‌ని నొక్కేడు ప్రకాశవంతమైన కాంతి గదంతా పరుచుకుంది. వెంటనే తలుపు గడియిపెట్టి, గదంతా పరిశీలనగా చూసేడు.

అది బాగా వున్నవాళ్ళ యిల్లు సోపాలు, కాళ్ళ క్రింద మెత్తని తివాసి, ఒక్కప్రక్క ఎయిర్ కూలర్, మరో వైపున ఫ్రిజ్, బీరువాలు, ప్రక్కగా టేబిలు, దానిపైన టైప్ మిషన్ అన్నిటిని ఒక్క క్షణంలో గమనించేడు. వెంటనే టీపాయ్ వైపుగా చూపేడు. అతడు చెప్పినట్లుగానే నోట్ బుక్కు ప్రమాణంలో వున్న నల్లటి తోలుసంచీ వుంది సుందరం దాన్ని ఆత్రంగా చేతిలోకి తీసుకోబోయేడు.

అంతలోనే తలుపు చప్పుడయ్యింది !

ఎవరో బయటినుంచి తలుపుని ఆదుర్దాగా ఆత్రంగా, వ్యవధి లేకుండా బాదేస్తున్నారు. సుందరానికి గుండె వేగం హెచ్చింది. కాళ్ళు చేతులు గడ గడమని వణికి పోసాగేయి. గొంతు పూర్తిగా ఎండి, మంటగా వున్నట్లుగా అన్పించింది.

ఇప్పుడు తనేం చెయ్యాలి ? బయటవున్న వ్యక్తుకి ఏమని సమాధానం చెప్పాలి ? చెప్పినా తన మాట నమ్ముతారా ? అసలయినా ఎవరై వుంటారు ? పోలీసులా ? వాళ్లకేం అవసరం ? అదే వ్యక్తి తన వెనుకునేవచ్చి తలుపు తడుతున్నాడు ? ఎందుకలా

చేప్తాడు. అసలు దీనికంతటికీ వెనుక అర్థంకాని వ్యవహారం వుందా ?

బయటనుంచి తలుపు తడుతూనే వున్నారు.

తలుపు తియ్యటమా, లేక తియ్యక పోవటమా ? తియ్యకపోతే తనపైని అనుమానం బలపడే ప్రమాదం వుంది. తర్వాత చెప్పినా ఎవ్వరూనమ్మరు. అంచేత తలుపు తీసి కాళ్ళుపట్టుకుని జరిగినదంతా తలుపు తీసి కాళ్ళు పట్టుకునిన జరిగిందంతా పూస గ్రుచ్చినట్లుగా చెప్పి లెంపలేసుకోవటం వుత్తమం. అలా నిర్ణయించిన సుందరం తలుపుగడియని మెల్లిగా తప్పించి కళ్ళు మూసుకుని తలుపు తీసేడు.

ఏ సందడీ లేకపోవటంచేత కళ్ళు తెరిచి చూసేడు. కన్పించిన దృశ్యాన్ని . ఎటు చూసి నవ్వాలో ఏడ్వాలో అర్థం కాలేదు.

పదేళ్ళ కుర్రాడు భయంబయంగా అలసటతో రొప్పుతూ నిల్చున్నాడు. అతడు చాలా అందంగాను, అంతకుమించి అమాయకంగాను వున్నాడు. సుందరాన్ని చూసి, అర్థంకానట్లు మొహం పెట్టి “ ఆంటీ లేదా ? ” అనడిగాడు. గుండె దగ తగ్గని సుందరం. గొంతుని తడుపుకుంటూ తలని అడ్డంగా త్రిప్పేడు. ఆ కుర్రాడు తన చేతిలో వున్న పెద్ద తెలుగు నవలని అతడికందిస్తూ అమ్మ ఆంటీకిచ్చి రమ్మంది ” అని. సుందరం దాన్నందుకోగానే, తన పని పూర్తయి నట్లుగా తుర్రుమని పరిగెత్తిపోయాడు.

అతడెళ్ళిపోగానే సుందరం తలుపుని దగ్గరగా వేసి. చేతిలో వున్న పుస్తకాన్ని టీపాయ్ పై సంచి. తోలు సంచీని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అది నిగనిగలాడుతూ అందంగా వుంది. లోపల ఏవో కాగితాలు వున్నట్లుగా గరగరలాడుతున్నాయ్

అతడాలోచించేడు. ఈ సంచీలో ఏవో విలువైనవి ఉండడంవల్లేగదా ఆ వ్యక్తి తనకి అయిదువందలిస్తానన్నాడు. అంత విలువైన వస్తువులేమిటి ? సహజమైన ఆత్రుతతో, సర్రున జిప్పుని లాగి సంచీ లోపలికి చూసేడు.

☆ ☆ ☆

పార్కు దగ్గిర కార్లో కూర్చున్న వ్యక్తి పేపరు చదవటం పూర్తిచేసి. క్రిందకి దిగేడు. ఒక్కసారిగా పెద్దగా ఆవులించి. వొళ్ళు బద్ధకంగా విరిచుకుని. టైము చూసుకున్నాడు. అనుమానంగా మొహం పెట్టి జేబులోంచి సిగిరెట్ పెట్టె తీసి ఒకటి ముట్టించుకుని . సొగని గట్టిగా దమ్ముపట్టి, ఆ బిల్డింగు వైపుగా చూసేడు. సుందరం జాడ కానరకపోవటంతో అతడిలో అసహనం. ఆతృత , అధికమైనాయ్ భయం తాలూకు నీడలు స్పష్టంగా అతడి మొహంలో కన్పించినాయి.

మళ్ళీ టైము చూసి, రెండు క్షణాలు ఆలోచించేడు.

ఏదో నిర్ణయించుకున్న వాడిలా , కదిలి ఆ యింటివైపుగా నడవబోయి. రెండడుగులు వేసి. దూరాన్నించి ఆదుర్దాగా . తొందర తొందరగా వస్తున్న సుందరాన్ని చూసి తృప్తి పడ్డాడు. తిరిగి అతడి పెదవులపై చిరునవ్వు నాట్యం చేసింది.

సుందరం చాలా కంగారుగా, భయంగా వచ్చేడు వస్తూనే ఆ వ్యక్తితో " ఈ సంచిలో ఏవుందో తెలుసునా ? " అనడిగాడు.

ఆ వ్యక్తి అదే చిరునవ్వుతో " ఓహో అంటే సంచీని తెరచి చూసేవన్నమాట " అన్నాడు.

" అవును చూసేను . ఇంతకీ ఆ యిల్లెవరిది ? ఆ సంచిలోని ......"

ఆ వ్యక్తి అతడి చేతిలో వున్న సంచీని అందుకునే ప్రయత్నంగా, చేయి సాచి.

" అవన్నీ నీ కనవసరమని చెప్పాను కదూ ? అయినా ముందుగానే అనుకున్నట్లు ...."

కానీ సుందరం మధ్యలోనే అందుకున్నాడు " నా కేదో భయంగా వుంది. ఎందుకు చేశానా అన్పిస్తోంది " అన్నాడు.

ఆ వ్యక్తి విషాన్ని చిందిస్తున్నట్లుగా నవ్వి " పని పూర్తయ్యాక భయమెందుకు ? అయినా అంత భయంగలవాడివి ఆ సంచీని అక్కడే వుంచి రాలేకపోయావా ? " అన్నాడు వ్యంగ్యంగా.

సుందరం చురుక్కున అతడివంక చూసి తల దించుకున్నాడు. ఆ వ్యక్తి రెండడుగులు దగ్గిరగా వచ్చి . సుందరం చేతిలోవున్న ఆ సంచీని ఒక్క వుదుటున తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అటు తర్వాత సర్రున ఆ సంచీ జిప్పుని తొలగించి కొన్ని క్షణాలు పరీక్షగా లోనికి చూసి, తృప్తిగా తలాడించి. మళ్ళీ సుందరం వంక చూస్తూ, " నీకు భయం అనిపించినా ఆ సంచీని ఎందుకు తెచ్చావో నాకు తెల్సు అయిదు వందల కోసం అవునా ? "

సుందరం మౌనముద్ర దాల్చాడు.

అతడే మళ్ళీ అన్నాడు. " మూడ్రోజులు క్రితం నువ్వు ఇంటర్వ్యూ కెళ్ళావుకదూ ? "

సుందరం ఆశ్చర్యంగా అతనివంక చూస్తున్నాడు.

అతడు మళ్ళీ సుందరాన్ని చూస్తూ భవిష్యత్తు చెప్పగల మణిసిద్ధుడిలా " అది క్యాషియర్ పోస్టు – అవునా ? " అన్నాడు.

సుందరం కంగారుగా. అయోమయంగా అవునన్నాడు.

" అంతకుమునుపు అక్కడి క్యాషియర్ ఇరవైవేలు తీసుకుని పరారయ్యాడన్న విషయం నీకు బహుశా తెల్సి వుండదు కదూ ? "

సుందరం తెలీదన్నట్లు తల తిప్పేడు.

" ఇపుడా వుద్యోగం నీక్కావాలి, అవునా ? "

" అవును. సంపాదన లేక. వుద్యోగం దొరక్క నానా అగచాట్లు పడుతున్నాం. ప్లీజ్ " అతడే ఆఫీసరన్నట్లు. అక్కడే వుద్యోగ నిర్ణయం జరిగిపోతున్నట్లు బ్రతిమాల సాగేడు సుందరం.

ఆ వ్యక్తి చిత్రంగా కళ్ళు తిప్పుతూ " కానీ. ఆ కంపెనీవాళ్ళకి నిజాయితీగల కుర్రాడు కావాలిట " అన్నాడు.

సుందరం వెంటనే " సార్ – నేనూ నిజాయితీగల వాణ్ణే. ఇపుడు మీరు చూసేరుగదా ! చెప్పిన పని చెప్పినట్లుగా చేసుకొచ్చాను. "

" నిజమే – చేసుకొచ్చావ్. కానీ అయిదు వందలకి ఆశపడి కాదా ? "

అతడు భుజాలెగరేసి " సారీ – సాధ్యం కాదు " అని కారువైపుగా కదిలాడు.

" ఎందువల్ల ? చదువుంది. నిజాయితీ వుంది "

ఆ మాటలువిని అతడు ఆగేడు. ఆగి సుందరం వైపు తీక్షణంగా చూస్తూ " కేవలం అయిదు వందలిస్తానని ఆశ చూపించి. నీపైకి ఏమీ రాదని నమ్మించడంవల్ల ఎవరిదో తెలీని ఇంట్లోకి జొరబడి, అంతకాన్నాఆ అర్థంకాని ఎవరిదో డబ్బు – అదీ యాభైవేలు – తెచ్చినా చేతిలో వుంచేవు. అదీ కూడా నేనెవరో తెలియకుండా – ఇదేనా నీ నిజాయితీ ? "

" యాభై వేలా ? "

" రేపు వుద్యోగంలో చేరితే నాలాటి మరొకడు నిన్ను నమ్మించి, డబ్బు ఆశ చూపిస్తే మొత్తం అతడి చేతిలో వుంచేసి ఏమీ ఎరుగనివాడిలా ప్రవర్తిస్తావ్ – అంతేగా ? "

సుందరానికి విషయం కాస్త కాస్థ అర్థమైనట్లుగా అన్పించి కంగారుగా " ఇంతకీ మీరెవరు ? " అనడిగాడు.

కాని అతడా ప్రశ్నని విననట్లుగా " ఇది కూడా నిజాయితీ అన్పించుకుంటుందా? " అన్నాడు. సుందరానికి పౌరుషం ముంచుకొచ్చింది " ఆ సంచీని చేత్తో పుచ్చుకొని అటునుంచి అటే పారిపోకుండా వచ్చినందుకు అటే పారిపోకుండా వచ్చినందుకు బాగా బుద్ధి చెప్పారు ".

“ పొరపాటు అసలు నిన్ను పంపినపుడే నాకు తెలుసు. నువ్వు ఆ సంచీని తెరచి చూస్తావని. జస్ట్ హ్యూమన్ సైకాలజీ. అలా చూసిన నువ్వు భయపడి ఆ సంచీని అక్కడే వదిలి వచ్చినా. లేక అసలా సంచీని తెరచి చూడకుండా యాంత్రికంగా తెచ్చి నా చేతిలో వుంచినా. ఈపాటికి వుద్యోగం నీదేనని వాగ్దానం చేసుండేవాడిని...కానీ....”

“ ఇంతకీ తమరెవరు ? ఆ కంపెనీ యజమాని .....? ”

“ కాదు – అక్కడ బాధ్యతగల ఆఫీసర్ని. నువ్వెళ్ళి వచ్చిన ఆ యిల్లు నాదే – ఇక ఈ కారు డబ్బు కంపెనీవి ” అని అతడులోనికెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

అప్పుడుగాని సుందరానికి తట్టలేదు – అతడిస్తానన్న డబ్బు ఇవ్వలేదని.

“ ఇంతకీ మీ నిజాయితీ ఇదేనా పన్జేయించుకుని డబ్బివ్వకుండా వెళ్ళిపోవటం ..... ” అన్నాడు అక్కసుగా.

అతడు కారు స్టార్టు చేసి “ అయిదు వందలు ఇస్తానని ఆశ చూపించమన్నారే గాని – ఇవ్వమని చెప్పలేదు – అయినా ఆశ చూపించి పన్జేయించుకోవటం శ్రీమంతుల విజయానికి కారణం. కాదంటావా ? ” సుందరం అవుననే లోపుగానే కారు కదిలి ముందుకెళ్ళిపోయింది.

------- అయ్యిపోయింది -------